

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถานการณ์ของโลกในปัจจุบันกำลังเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ คือ การที่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากขึ้น ต่างตระหนักถึงความสำคัญของประเด็นปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและการเมือง ทุกประเทศไม่ว่าประเทศที่ใช้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมหรือสังคมนิยม ประชาชนในประเทศมีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในกิจการบ้านเมือง บทบาทของลัทธิทุนนิยมหรืออุดมการณ์ลดความรุนแรงลง ทุกประเทศต่างตระหนักดียิ่งขึ้นว่าบรรยากาศของสันติภาพเท่านั้นที่จะเอื้อต่อการพัฒนาทางด้านสังคม ปัจจุบันสังคมระหว่างประเทศ มีความสัมพันธ์กันมากขึ้น ประชาชนให้ความสนใจข่าวสารต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อผลประโยชน์หรือความรู้สึกของตนเอง สมาชิกของสังคมเรียกร้องในสิ่งที่ต้องการมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องคุณภาพชีวิต เสรีภาพ ความเสมอภาค การแสวงหาสันติภาพ พร้อมกับความต้องการพัฒนาทางด้านปัญญาและขยายโลกทัศน์ของตน นอกจากนี้ทางด้านประชากรและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติกลับเสื่อมถอยลง ทรัพยากรธรรมชาติลดลง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ประเทศต่าง ๆ ต้องหันหน้าเข้าหากันเพื่อร่วมมือกันพิทักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อประโยชน์ของการอยู่ร่วมกันโดยอาศัยพึ่งพิงกันอย่างสันติสุข (อรุณภาพวงศ์, 2533 : 19-34)

ประเทศไทยในฐานะที่เป็นสมาชิกของประชาคมโลกได้รับอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ในช่วงระยะทศวรรษที่ผ่านมาประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในด้านสังคม เศรษฐกิจและการเมือง โดยเฉพาะทางด้านสังคม ธุรกิจ หรือโครงสร้างทางเศรษฐกิจของไทยจากการวางแผนพัฒนาประเทศในระยะเวลาดึกดำบรรพ์ที่ผ่านมา ได้มีส่วนทำให้ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประเทศที่กำลังพัฒนา มีการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น การพัฒนาดังกล่าวเป็นจุดเริ่มของการก้าวไปสู่ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ และในช่วงปี พ.ศ.

2533 จะเป็นปีแห่งการย่างเข้าสู่ศวรรษแห่งการเชื่อมโยงกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั่วโลกเข้าด้วยกันเป็นตลาดรวม (Globalization) โดยการขยายตัวอย่างรวดเร็วของการค้ากับต่างประเทศ (ศิริโสภาคย์ บุรพาเดชะ, 2533: 13-14)

ในขณะที่ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ได้เกิดขึ้น การอุดมศึกษาจึงมีบทบาทในการวางแผนพัฒนาการศึกษา โดยได้มีการศึกษาและวางแผนพัฒนาการศึกษาระยะยาว (พ.ศ.2535-2547) โดยได้มีการศึกษาถึงตัวบ่งชี้ที่แสดงให้เห็นบทบาทของประเทศไทยในประชาคมโลก คือ ประการแรก ได้แก่ ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เศรษฐกิจของไทยได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว จากการพัฒนาอุตสาหกรรมการส่งออก จากธุรกิจการท่องเที่ยวทำให้ประเทศไทยก้าวไปสู่ประชาคมโลกอย่างกว้างขวางขึ้น ซึ่งเป็นผลดีต่อการค้าระหว่างประเทศ เป็นที่ยอมรับจากนานาประเทศ ประเทศไทยได้รับการยอมรับโดยคณะกรรมการกองทุนการเงินระหว่างประเทศได้ประกาศเป็นทางการ ในการรับพันธะข้อ 8 แห่งข้อตกลงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ นับเป็นประเทศที่ 68 ในจำนวนสมาชิก 152 ประเทศ ซึ่งเท่ากับเป็นการประกาศให้ทั่วโลกได้รับรู้ฐานะทางเศรษฐกิจที่มั่นคงของประเทศไทย (เรื่องเดียวกัน, หน้า 28) และในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539) รัฐบาลก็ยังคงเน้นนโยบายเศรษฐกิจแบบเสรี ระบบเศรษฐกิจไทยจึงมีลักษณะเปิดกว้างมากขึ้น พร้อมกันนี้รัฐบาลได้กำหนดเป้าหมายที่จะให้ประเทศไทยก้าวไปสู่ศูนย์กลางเศรษฐกิจการค้า การเงิน และการขนส่ง แห่งภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ธนาคารกสิกรไทย, ฝ่ายวิชาการ, 2533 : 8)

ประการที่สอง ทางด้านการเมืองระหว่างประเทศ ประเทศไทยมีบทบาทเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคมากขึ้น รัฐบาลมีนโยบายปรับสนาามรบให้เป็นสนาามการค้า ให้ความช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้านทั้งทางด้านวิชาการและการประสานสันติภาพให้เกิดในประเทศกัมพูชา ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในเกณฑ์ดี คือ มีมิตรมากกว่าศัตรู กรุงเทพมหานครก็เป็นเมืองหลวงที่มีองค์การระหว่างประเทศมาตั้งอยู่มากกว่าเมืองหลวงใด ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ประการสุดท้าย คือความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี การสื่อสารที่ทำให้สังคมไทย เป็นสังคมข่าวสาร (Information Society) ได้มีการสัมผัสสัมพันธ์กับทั่วโลกภายนอกโดย การเห็นและฟังมากที่สุด ทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกับทั่วโลกได้อย่างรวดเร็วและทันเหตุการณ์ (วิจิตร ศรีสอาน, 2534: 6-7)

ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ได้ปรากฏขึ้นเป็นลำดับ ประเทศไทยเริ่มมีบทบาท ในประชาคมโลกมากขึ้น การรองรับการเปลี่ยนแปลงที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีการเตรียมบุคลากร ที่มีประสิทธิภาพ การอุดมศึกษาของไทยจึงต้องเตรียมคนให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง เพื่อมุ่ง เสริมสร้างบทบาทของประเทศในประชาคมโลก เสริมสร้างความสามารถทางการแข่งขันทาง เศรษฐกิจระหว่างประเทศและสงวนรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์และศักดิ์ศรีของประเทศในห้วงนานาชาติ การกิจของการอุดมศึกษาทุกประการจะต้องมีคุณลักษณะของความเป็นสากลและมีส่วนส่งเสริมบทบาท ของประเทศในประชาคมโลก

เพื่อเป็นการตอบสนองสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของประเทศ แผนอุดมศึกษาระยะ ยาว (พ.ศ. 2535 - 2547) ได้กำหนดเป็นประเด็นนโยบายและมาตรการในทางปฏิบัติ ครอบคลุมสาระสำคัญไว้ 4 เรื่อง ดังนี้ (ทบวงมหาวิทยาลัย, คณะกรรมการจัดทำแผนอุดมศึกษา ระยะยาว ก, 2533 : 5-6)

1. การกระจายโอกาสและความเสมอภาค (Equity)
2. ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency)
3. ความเป็นเลิศในการปฏิบัติภารกิจ (Excellence)
4. การส่งเสริมบทบาทของประเทศในประชาคมนานาชาติ (Internationalization)

สาระสำคัญ 4 ประการข้างต้นถือเป็นทิศทางหลักในการพัฒนาอุดมศึกษาของประเทศ ในระยะ 15 ปีข้างหน้า จะเห็นได้ว่าการส่งเสริมบทบาทของประเทศในประชาคมนานาชาติ (Internationalization) หรือการพัฒนาการอุดมศึกษาให้มีความเป็นสากล เป็นทิศทางของ แผนอุดมศึกษาระยะยาวที่สำคัญประการหนึ่ง โดยได้กำหนดเป็นนโยบายที่จะส่งเสริมและสนับสนุน

ภารกิจหลักทางด้านการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ให้เอื้อต่อการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพสามารถแข่งขันทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ เน้นจำนวนหลักสูตรนานาชาติทั้งระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา พัฒนาสถาบันอุดมศึกษาให้สามารถสร้างและผสมผสานองค์ความรู้สากล เทคโนโลยีและภูมิปัญญาไทย เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือในการให้บริการวิชาการ ตลอดจนสร้างความตระหนักให้แก่นักศึกษาและบุคลากรด้านอุดมศึกษาให้ตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรม และให้มีโลกทัศน์สากล เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างชาติต่างภาษาเพื่อการมีความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับนานาชาติประเทศ ตามนโยบายของแผนพัฒนาอุดมศึกษาระยะยาว สถาบันอุดมศึกษาในอนาคตจะมีความเป็นสากลในลักษณะ 4 ประการคือ (วิจิตร ศรีสอ้าน, 2533: 8)

ประการแรก การผลิตบัณฑิตให้มีโลกทัศน์กว้างไกล (Global Perspective) จะต้องมีความเป็นพลโลกเข้าใจตนเองและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

ประการที่สอง การผลิตบัณฑิตให้มีทักษะทางด้านภาษาอย่างน้อยจะต้องพูดได้ 2 ภาษา (Bilingual) คือ ภาษาสากลและภาษาไทย

ประการที่สาม เปิดสอนสาขาที่จำเป็นต่อการก้าวสู่ประชาคม เช่น กฎหมายระหว่างประเทศ (International Law) วิชาธุรกิจ (Business) และการศึกษาเกี่ยวกับประเทศต่าง ๆ (Area Study)

ประการที่สี่ มหาวิทยาลัยจะต้องมีความเป็นสากลมากขึ้นมีการแลกเปลี่ยนทางด้านวิชาการ อาจารย์ นักศึกษาและนักวิจัย มีเครือข่ายความร่วมมือ (Networking) กับสถาบันวิชาการต่างประเทศและในประเทศเพื่อให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์อันเป็นประโยชน์ร่วมกัน

ตามที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าการที่สถาบันอุดมศึกษาจะมีความเป็นสากลนั้น ประการสำคัญคือ จะต้องผลิตบัณฑิตที่มีคุณลักษณะตามที่พึงประสงค์ การจัดหลักสูตรนานาชาติจึงมีความสำคัญในการที่จะให้นโยบายบรรลุตามเป้าหมาย สิ่งที่เป็นในการกำหนดคุณภาพของบัณฑิต คือ หลักสูตรการศึกษา ซึ่งเปรียบเสมือนโครงการของการปฏิบัติเพื่อให้นโยบายบรรลุความสำเร็จ

(รุ่งทิวา จักรกร. 2527 : 5) และในปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งได้จัดทำหลักสูตรนานาชาติขึ้นแล้วได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดล และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต ทั้งนี้เนื่องจากขณะนี้แผนอุดมศึกษา ระยะยาว กำหนดทิศทางหลักของการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาประการสำคัญ ได้แก่ การส่งเสริมบทบาทของประเทศในประชาคมยุโรป และมีนโยบายส่งเสริมคุณลักษณะของบัณฑิต เพื่อเสริมบทบาทของประเทศในประชาคมโลก พัฒนาคุณลักษณะที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งเน้นทักษะพื้นฐานบางด้านมากขึ้นในการผลิตบัณฑิต เช่น ทักษะด้านภาษา การจัดการ การเพิ่มหลักสูตรนานาชาติทั้งในระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัย, คณะกรรมการจัดทำแผนอุดมศึกษา ระยะยาว ช. 2533 : 3) เพื่อให้นโยบายการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาไปสู่ความเป็นสากล โดยการเพิ่มหลักสูตรนานาชาติดังกล่าวให้บรรลุวัตถุประสงค์ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรนานาชาติในสถาบันอุดมศึกษา เนื่องจากหลักสูตรนานาชาติเป็นหลักสูตรพิเศษที่จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งมีวิธีการจัดแตกต่างจากหลักสูตรปกติ และการจัดหลักสูตรนานาชาติมีแนวโน้มว่าจะมีการจัดเพิ่มมากขึ้นในอนาคต ประกอบกับขณะนี้ยังไม่มีผู้ใดศึกษาเรื่องนี้มาก่อน ฉะนั้นผลของการวิจัยครั้งนี้ อาจจะเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ในการจัดหลักสูตรนานาชาติที่จะดำเนินการต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของการจัดการเรียนการสอนที่เป็นหลักสูตรนานาชาติ ของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับสภาพปัญหาของการจัดการเรียนการสอนที่เป็นหลักสูตรนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

คำถามในการวิจัย

สภาพปัจจุบันและปัญหาของการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรนานาชาติในด้านหลักสูตร ผู้สอน ผู้เรียน วัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ งบประมาณเป็นอย่างไร ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาใน 3 ลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

1. การวิเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรนานาชาติและหลักสูตรนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยที่จัดอยู่ในปัจจุบัน เพื่อศึกษาเกี่ยวกับสภาพการณ์ปัจจุบันของหลักสูตรการเรียนการสอน

2. ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรนานาชาติในประเด็นดังต่อไปนี้

2.1 สภาพปัจจุบันเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน ได้แก่ ความเหมาะสมของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

2.2 ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ ปัญหาทางด้านผู้สอน ปัญหาทางด้านผู้เรียน ปัญหาทางด้านอาคารสถานที่และปัญหาทางด้านงบประมาณ

3. ศึกษาความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านอุดมศึกษาเกี่ยวกับหลักการและแนวโน้มหลักสูตรนานาชาติในอนาคตอีก 10 ปีข้างหน้า (พ.ศ.2543)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Study) ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและการเลือกตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหารของสถาบันอุดมศึกษา และอาจารย์ที่สอนในหลักสูตรนานาชาติปัจจุบัน ซึ่งมีการเลือกตัวอย่างประชากรดังนี้

1.1 กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ โดยกำหนดให้ผู้ทรงคุณวุฒิมีคุณสมบัติในข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้

1.1.1 เป็นนักการอุดมศึกษาที่มีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรนานาชาติ

1.1.2 เป็นนักการอุดมศึกษาที่รับผิดชอบทางด้าน การกำหนดนโยบายทาง

การอุดมศึกษา

1.1.3 เป็นนักการอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในประเทศไทย

1.2 กลุ่มผู้บริหารของสถาบันอุดมศึกษา แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1.2.1 ผู้บริหารของสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรนานาชาติก่อนปี

พ.ศ. 2533 คือ

1.2.1.1 อธิการบดีหรือรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ของมหาวิทยาลัยที่มีการเปิดหลักสูตรนานาชาติ จำนวน 4 แห่ง ๆ ละ 1 คน รวม 4 คน

1.2.1.2 คณบดีหรือรองคณบดีฝ่ายวิชาการของคณะที่เปิดสอนหลักสูตรนานาชาติหรือผู้อำนวยการสถาบันหรือรองผู้อำนวยการสถาบันที่เปิดสอนหลักสูตรนานาชาติ 9 แห่ง ๆ ละ 1 คน รวม 9 คน

1.2.1.3 ประธานโครงการหลักสูตรนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษาโครงการละ 1 คน รวม 10 คน

1.2.2 ผู้บริหารของสถาบันอุดมศึกษาที่จะเปิดสอนหลักสูตรนานาชาติในช่วงแผน

พัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาลดับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539) ได้แก่ อธิการบดีหรือรองอธิการบดี ฝ่ายวิชาการ จำนวน 3 แห่ง ๆ ละ 1 คน รวม 3 คน

1.3 กลุ่มอาจารย์ ได้แก่ อาจารย์ประจำหลักสูตรนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษาที่ทำการสอนอยู่ในช่วงเวลาของการสำรวจ (ยกเว้นหลักสูตรระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา บางหลักสูตรที่ไม่มีอาจารย์ประจำจึงสำรวจอาจารย์พิเศษแทน) มีจำนวนรวมทั้งสิ้นดังนี้

ระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 177 คน

ระดับปริญญาตรี จำนวน 40 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบวิเคราะห์เอกสาร เพื่อศึกษาสภาพของหลักสูตรนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

2.1.1 แบบสำรวจข้อมูลอาจารย์ผู้สอน

2.1.2 แบบสำรวจข้อมูลผู้เรียน

2.1.3 แบบสำรวจข้อมูลเครื่องมือ อุปกรณ์และตำราเรียน

2.1.4 แบบสำรวจข้อมูลสถานที่

2.2 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์สำหรับกลุ่มประชากร ดังนี้

2.2.1 แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิและผู้บริหารระดับอธิการบดีหรือรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อศึกษาเกี่ยวกับหลักการของหลักสูตรนานาชาติ และแนวโน้มหลักสูตรนานาชาติในอนาคตอีก 10 ปีข้างหน้า (พ.ศ.2543)

2.2.2 แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้บริหารระดับคณบดีหรือรองคณบดีฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าโครงการหลักสูตรนานาชาติ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับ หลักการของหลักสูตรนานาชาติ สภาพปัจจุบันและปัญหาของหลักสูตรนานาชาติที่จัดอยู่ในปัจจุบัน

2.3 แบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามสำหรับอาจารย์ ใช้สอบถามเพื่อสำรวจสภาพส่วนตัว ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน ตลอดจนปัญหาการจัดการเรียน

การสอน เครื่องมืออุปกรณ์ ตำราเรียน อาคารสถานที่ งบประมาณและเงินรายได้

3. การสร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัยมีวิธีการดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรนานาชาติ และสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับหลักสูตรนานาชาติ

3.2 ดำเนินการสร้างแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม

3.3 นำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจแก้ไข แล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความครอบคลุมในเนื้อหา

3.4 นำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามกลับมาแก้ไขอีกครั้งก่อนที่จะนำไปทดลองใช้

3.5 นำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (Tryout) กับผู้บริหารและอาจารย์เพื่อตรวจสอบความเข้าใจการใช้ภาษา เพื่อความเข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อจะนำไปใช้กับประชากรและกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ประสานงานของมหาวิทยาลัยในการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง แล้วผู้วิจัยกลับไปเก็บแบบสอบถามที่เสร็จเรียบร้อยแล้วในภายหลังส่วนหนึ่ง และกลุ่มตัวอย่างส่งกลับทางไปรษณีย์อีกส่วนหนึ่ง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 ข้อมูลที่ได้จากเอกสาร ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ด้วยการนำมาประมวลเข้าด้วยกันแล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

5.2 ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยวิเคราะห์ประมวลผลโดยใช้คอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรม SPSS^{PC} โดยใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงมาตรฐาน

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

หลักสูตรนานาชาติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ที่ได้รับความเห็นชอบจากทบวงมหาวิทยาลัยให้เป็นหลักสูตรนานาชาติแล้วและได้เปิดสอนก่อนปีการศึกษา 2533 โดยที่หลักสูตรนั้นต้องมีลักษณะดังนี้ คือ

1. เป็นหลักสูตรที่สอนด้วยภาษาต่างประเทศ
2. เป็นหลักสูตรที่รับนักศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเข้าศึกษา
3. เป็นหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระเป็นนานาชาติ

สถาบันอุดมศึกษา หมายถึง มหาวิทยาลัยหรือสถาบันของรัฐสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนหลักสูตรนานาชาติในปัจจุบันซึ่งมีอยู่ 4 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และมหาวิทยาลัยที่จะเปิดสอนหลักสูตรนานาชาติในแผนพัฒนาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) จำนวน 3 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญด้านการอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในประเทศไทย

ผู้บริหาร หมายถึง อธิการบดีหรือรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดี หรือรองคณบดีฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าโครงการหลักสูตรนานาชาติของมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนหลักสูตรนานาชาติ

อาจารย์ หมายถึง คนไทยที่สอนหลักสูตรนานาชาติในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะนำมาใช้สำหรับหน่วยงานที่รับผิดชอบทางด้าน การวางแผนการศึกษา ระดับอุดมศึกษาของชาติ สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อทราบสภาพปัจจุบันและปัญหาของการจัดหลักสูตรนานาชาติและแนวโน้มที่เกิดขึ้นในอนาคต และเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายตลอดจนการจัดหลักสูตรนานาชาติ ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับนโยบาย การพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาไปสู่ความเป็นนานาชาติ (Internationalization)